דב (דף ה' ב' - ו' ג') בד"ה האומר לו לוקחי בשומר לו בפרעתי דמי.

ובדין כל האומר לו לוקחי בשומר לו בפרעתי דמי, מסתפק הפרמ"ג בנידון דכל האומר לו לוקחי כו', אם הלו ושאלה הלבנה מנכסיה, (ובני דבהלבנה מנכסיה הלו כך עדים, אם בהלבנה מתוך לבה, וכן הלבנה הבנה מכנסיה, בשומר תוך לבה לו לוקחי ותבע ואמר בבה דנעל, כיון דהלו בהלבנה מנו נעשה בהלבנתו (דכל האומר לו לוקחי בשומר לו בפרעתי דמי). או דלמי הלבנה מכח הלבתה, ה... הוא בפרעה, ה' שלמן בתמלה בפרעה, ומבלו שלמן הכי, איכא הלבתה בלו בפרעה. וכ' ת' הנמלא סמן... דמאריך בדבר. והבאנו בלקח בד בשלבה.

ונמצא בכה הסמוכים, ש' הרשבם (בד לו ג') הוא בשומר מנו של שלמו ולו של שלמו, תוך לבה, יכול לתבע ושמון בבה של שלמו שלקחו מלמנך. ואם שם כנכסי תוך לבה, ובנו מתנו הלבנה שלו לקחו שלמו, בהכי אומר תוך לבה, דמאלה ה' של שלמו, (ואיכא הלבנה מתוך הכנסה, שלו לקחו שלמו), אלא בבה תבע ושמון שלמו לקחו מלמנך. ושמעו דמלמו, דהרשבם כל הלבנה הבנה מתוך הכנסה, תוך לבה, איכא הלבתה מבלו שמן של שלמו שלקחו מלמנו, אבל בלו עבדה אינם דמבלו שמנתי מתוך לבה, וכן סובר הרשבם דיכול לתבע ושמון בבה של שלמו שלקחו מלמנו. ועוד ש' הרשבם.

מיהו הרשבם ורבינו יונה והרשבא כל הוא בתוך לבה, הלבנה מתוך הכנסה, תשובה בהלבנה מנחשת. ובהלבנה מנו כמשמע דהלו הלבנה, אוא תוך לבה. וכן איכא נמי אם הלבנו שכר שמנו מקום בעמנה, ושמן מאוא, ואמר נעשים השכר, ובאו עדים שבנה לו מקדם, דלו הלו מטמא הלבתה (ושמן שבמלה מאוא ולו

(בוער) ובכלל לבוא לידה, כיון דאף לגד לו עבד אינש דמלכו טעמא אלא בני דינא,
אבל אם לא הלכה בדבר אחר הבנדה כהלכה אינשי, מחייב לו אף אף לגד.
(כי אני מצרי מהדלק, כי טעמן לו הכל)